

HLAS

od Panny Marie

ROČNÍK
31

ČÍSLO
1

VELIKONOCE
2026

Můj dort

Dar je věc připravená pro oslavence a čeká na předání v pravou chvíli. Když se například blíží moje narozeniny a já „náhodou“ objevím v ledničce dort s numericky vysokou číslicí, která se shoduje s mým věkem, asi správně usoudím, že ten dort bude patrně pro mě. Ale přece si nezakrojím už teď, abych si vzal, co je vlastně moje. Kdybych si ukrojil bez blahopřání a předání, všechna příprava by byla zbytečná a všechna radost ze slavení pryč. Oslava ještě nezačala a už je po ní. A celý dort jenom můj – mohu slavit, ale sám, hodovat, až mi bude špatně.

Něco podobného se stalo na počátku. Člověk sáhl po darech, které pro něj byly připraveny, sám si vzal to, co měl dostat darem. A najednou se ocitl „nahý“ – jenom se svou vinou. Skrývá se před Dárcem i před sebou samým.

Tuto situaci Bůh řeší způsobem sobě vlastním – když člověku nachystal všechno a nedopadlo to, daroval sám sebe.

Ve velikonočním chvalozpěvu zaznívá věta: „Syna jsi vydal, abys vykoupil služebníka!“ Ta nám znovu připomíná, jak jsme Bohu drazí, jak jde Bůh člověku naproti, jak nás provází, spolu s námi trpí a umírá, abychom my mohli obdržet dary, které pro nás byly připraveny. Připomínáme si nejen to, že NÁS „udělal“, ale také to, CO PRO NÁS udělal.

A také si znovu můžeme uvědomit, že s námi počítal, když zapalujeme velikonoční svíci, zpíváme „světlo Kristovo“ a poté od paškálu zažehujeme svoje svíce. Toto světlo přijímáme jednak pro sebe, ale také proto, abychom je šířili dál – Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích (Mt 5,16)
Je to dar i úkol ...

P. Pavel Fatěna, farní vikář

Filipov 2026

Drazí bratři a sestry v Kristu, milé děti. Také letos jsme se opět vydali na nelehkou a dalekou cestu do severočeského Filipova prosit o přímluvu Pannu Marii, pomocnici křesťanů, u našeho pána Ježíše Krista. Letos jsme na pouť jeli s úmyslem prosit za naše rodiny.

Vzhledem k nízkému počtu přihlášených poutníků otec Pavel Lacina zajistil malý autobus pro osmnáct cestujících. Autobus odjížděl v neděli 12. ledna ve dvě hodiny odpoledne ze Žarošic. Další poutníci se k nám připojili na Silničné a v Brně. Cesta po dálnici nás vedla do Litoměřické diecéze. Z počátku nevypadala situace na silnici nijak dramaticky, ale

jak jsme stoupali na Vysočinu, počasí se zhoršovalo, sněžení a sněhu přibývalo. Naše první tradiční zastávka na Melikáně již byla plně v režii sněžení. Z obavy stojících kolon na dálnici jsme z dálnice sjeli a na Kolín jsme se vydali po zasněžených okreskách. Řidiči nám tak předvedli své umění a bezpečně nás dovezli do naší první zastávky v Hejnicích ve Frýdlandském

výběžku. Nebyla to naše první návštěva tohoto areálu bývalého františkánského kláštera s kostelem Navštívení Panny Marie. Přijeli jsme s velkým zpožděním a díky pochopení a trpělivosti průvodkyně se naše prohlídka omezila jen na kostel. Měli jsme možnost vstoupit do hrobky, zákristie a kaple sv. Františka, kde jsme modlitbou zakončili

naši prohlídku.

„Barokní, původně klášterní kostel byl vybudován na místě středověkého poutního místa, jehož počátky dle legendy sahají do 13. stol. Současný chrám byl postaven 1722-1729 dle plánů Thomase Haffenckera. Stavba má půdorys

latinského kříže a je uzavřena ambitem. Hlavní oltář tvoří freska od Josefa Kramolína. Na oltáři se v pozlacené nise nachází soška Panny Marie ze druhé poloviny 14. stol., nazývaná Mater Formosa – Sličná matka. Kostel též zdobí polní oltář Albrechta z Valdštejnu z roku 1500 a největší lustr v regionu, vyrobený z olovnatého křišťálu roku 1853, dar od skláře Josefa Riedela. Velmi cenné jsou pneumatické varhany Rieger s 42 rejstříky. V ambitu se nachází jedna z nejstarších gotických památek v Čechách, socha rytíře Ulricha von Biebersteina. V těsné blízkosti kostela stojí bývalý františkánský klášter z konce 17. století. Poutníci ze všech stran od nepaměti přicházeli po tzv. Staré poutní cestě, jedné z nejkrásnějších tras vedoucích do Hejnic. Cesta je lemovaná historickými božími muky, vede Jizerskými horami a loukami. Od 1. července 2018 je poutní areál s kostelem Navštívení Panny Marie národní kulturní památkou.“

Při přípravě podkladů jsem objevil informaci, že zmiňovaný křišťálový lustr, který jsme si v pondělí prohlíželi, byl ve středu 14. ledna restaurátory ze sklářské firmy Preciosy Lustry v Kamenickém Šenově rozebrán, aby jej odvezli k repasi. Opravován bude tam, kde jej v roce 1853 sestavili skláři firmy Josef Helzel & CO, původní technologií na dochovaném zařízení. Bude to teprve druhá oprava, první v roce 1923 byla spojena s jeho elektrifikací. Na Velikonoce má být lustr opět na svém místě v plném lesku a s novou elektroinstalací.

Naší další zastávkou se stal Šluknov, tady nás již netrpělivě očekával otec Pavel Procházka. Krátce jsme navštívili kostel sv. Václava a prohlédli jsme si, jako každý rok, nádherný betlém. Od loňska na něm přibyla nová figurka

velblouda. Pak jsme se posilnili tradičním silným gulášem otce Pavla a pěší se již chystali na cestu do 12 km vzdálené baziliky minor Panny Marie, pomocnice křesťanů, ve Filipově. Ti, co si netroufli na pěší pouť, počkali na faře na odjezd autobusu. A pěší? Ti to měli letos obzvlášť těžké. Mrznoucí mrholení vytvářelo nebezpečnou ledovku a na oblečení poutníků se vytvářela ledová krusta. Přes všechny tyto nástrahy zimního počasí všichni přišli včas, půl hodiny před začátkem mše svaté, která začíná vždy o čtvrté hodině ranní. To připomíná noční událost ze dne 13. ledna 1866, kdy se tu těžce nemocné Magdaleně Kade zjevila Panna Maria a uzdravila ji.

Mši celebroidl litoměřický biskup Stanislav Přibyl. Letos jsme si tímto všichni přítomní připomínali několik důležitých výročí. Pozorný čtenář si jistě všimnul, že uplynulo 160 let od vpravdě „lurdského zázraku“ uzdravení jinak nevyléčitelně nemocné mladé ženy, prosté tkadleny Magdaleny Kade, která se v bolestech obracela k Panně Marii o pomoc. A tak nejen v písni, ale i v kázání jsme slyšeli ta uzdravující slova Panny Marie „Mein Kind, von jetzt an heilts.“/ „Mé dítě, od nynějška se to bude uzdravovat.“ A neustávající zástupy poutníků, posilované dalšími zázraky uzdravení, přispěly k dalšímu výročí, a to stoletému výročí od prohlášení zdejšího chrámu, zasvěcenému Panně Marii, pomocnici křesťanů, bazilikou. Víra v pomocná slova Panny Marie v jejích přímlovách za uzdravení pomohla ke vzniku dalšího výročí, protože věřící

začali prosit ne za tělesné uzdravení, ale za uzdravení celého tohoto kraje postiženého lidským utrpením, zlobou a nesnášenlivostí. Právě před 80 lety, 13.1.1946, založili lidé německé národnosti odsunutí ze Sudet, katolický spolek Ackermann-Gemainde (Oráčovo společenství). Občanské sdružení při německé katolické církvi,

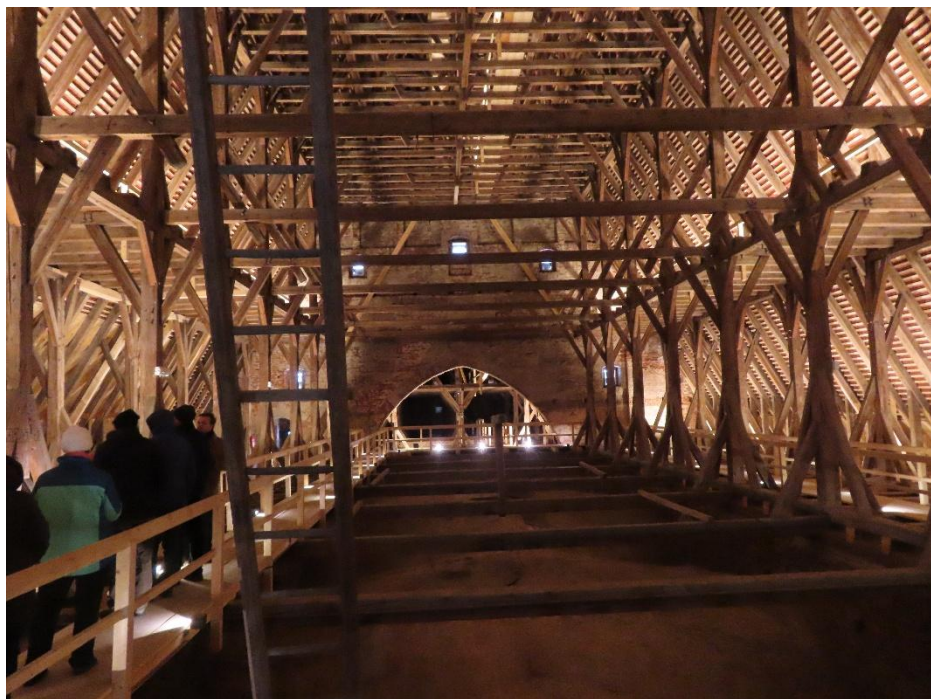

které se věnuje usmíření mezi Němci, Čechy, Slezany a Slováky. Litoměřický biskup využil tato výročí k vyhlášení „Roku smíření“, protože to, co se stalo s místními obyvateli v roce 1938 a poté v roce 1945, to dvojí vyhnání, ten princip kolektivní viny zanechal zde rány, které nejsou zahojeny doposud. Biskup Příbyl uvedl: „Stejně jako v našich životech ani v tomto případě historické paměti neplatí, že něco smlčet vyřeší situaci. Naopak je třeba staré rány otevřít, aby se mohly zhojit. Nikdy není pozdě ohlédnout se nazpět a řešit lidsky neřešitelné těmi prostředky, které nám dal Bůh. A těmi jsou vzájemné odpuštění a smíření“. V premiéře při mši zazněla Modlitba roku smíření. Ta bude provázet věřící celý rok. Na

dvanácti místech, kde byl odsun zvláště nelidský, budou konány bohoslužby. Na závěr této dvojazyčné mše za německou stranu promluvil pozvaný zástupce německého velvyslanectví, vojenský atašé podplukovník Rüdiger Heinrich, který se představil nejen jako zástupce ambasády, ale také jako voják a křesťan z katolické diaspory severního Německa a potomek rodiny, která po roce 1945 zažila útěk a vyhnání. Na webových stránkách Litoměřického biskupství <https://www.dltm.cz> najdete ve „zprávách z diecéze“ nejen texty promluv a modliteb, ale také fotogalerii i se snímkem našich poutníků.

Po skončení mše svaté jsme nasedli do autobusu a záhy „za první zatáčkou“ nás přemohla únava. Naštěstí další naší zastávkou byla vzdálená Jihlava, kam jsme přijeli o tři čtvrtě na jedenáct. Zastavili jsme u kostela sv. Jakuba Většího, tady jsme měli domluvenu prohlídku, s níž jsme byli velmi spokojeni, protože náš průvodce se s námi podělil o své bohaté znalosti nejen historie kostela, ale celé Jihlavy.

„Trojlodní halový kostel s dlouhým presbytářem a dvěma věžemi v průčelí byl vysvěcen v roce 1257. Na počátku 14. století se postavila postavena severní vyhlídková věž s výškou 63 m. Asi o století později byla přistavěna jižní zvonová věž, ale z důvodu nestabilního podloží je o 9 m nižší. V roce 1563 byl do věže zavěšen zvon Zuzana s výškou 182 cm a hmotností 7086 kg. Po zvonu Václav v katedrále sv. Václava v Olomouci se jedná o druhý největší zvon na Moravě. V kostele se nachází několik pozoruhodných uměleckých předmětů – socha sv. Kateřiny, pozdně gotické plastiky sv. Jakuba a Boha Otce nebo renesanční tepaná křtitelnice. Z období baroka pochází sochy, fresková výzdoba a obrazy.“

Kromě prohlídky těchto pamětihodností jsme měli možnost vystoupat až na půdu a prohlédnout si nově opravený krov střechy. Tam, kde to bylo možné, zůstaly zachovány původní trámy, poškozené byly původní technologií vyměněny za nové. Vyměněny byly i původní glazované střešní tašky za nové. Tyto tašky jsou stejné různobarevné bobrovky tak, jak jsou na střeše katedrály sv. Štěpána ve Vídni nebo na kapli sv. Rocha v Břeclavi.

Pěšky jsme se přesunuli do ulice „Matky Boží“ kde jsme navštívili minoritský kostel Nanebevzetí Panny Marie. Tento kostel spolu s klášteřem Bratří Minoritů patří k římskokatolické farnosti „U kostela Matky boží“. Kostelem nás provedl místní duchovní správce.

„Kostel pocházející z 1. poloviny 13. stol. je součástí minoritského kláštera. V 18. stol. byl barokně upraven. Jedná se o trojlodní neorientovanou stavbu s uprostřed stojící věží, která nemá vlastní základy, ale stojí na pilířích. V průčelí kostela se nachází pětice soch umístěných ve výklencích. V interiéru lze mj. spatřit nástěnný obraz Přepadení Jihlavy v r. 1402 či trojici soch světic Barbory, Markéty a Kateřiny.“

Tím jsme naplnili program naší pouti a zamířili jsme k domovu. Děkujeme pánům řidičům za bezpečnou jízdu. Průvodcům za trpělivost s naší nedochvilností a ochotou nám ukázat památky jejich kraje. Otci Pavlu Procházkovi za pohoštění a poskytnutí přístřeší.

Největší poděkování však patří otci Pavlu Lacinovi za přípravu a organizaci pouti a duchovní vedení. Ale co by bylo naše úsilí a oběť bez přímluvy Panny Marie, pomocnice křesťanů, a milosti našeho pána Ježíše Krista?

Chvála Kristu.

Pavel Rektořík

Násedlovské zvony. Cesta do Astenu. Zvonohra pana Manouška.

Dobré dílo se podařilo. Všem dárcům patří velké poděkování. Finanční prostředky na odlití zvonů jsou zajištěny.

Ve středu 4.3. jsem se vypravil na dalekou cestu. Zvonař pan Manoušek mně nabídl možnost být u toho, když se odlíjí naše zvony v holandském městě Astenu.

Při modlitbě během odlévání zvonů jsem pamatoval na všechny dárce, díky kterým se mohly zvony narodit. Byl to slavnostní okamžik vidět slitinu mědi a cínu v tekutém stavu krásné žlutočervené barvy, jak se z tavicí pánve vlévá do připravené formy. Forma je vyplněna jemným křemičitým pískem smíchaným s pryskyřicí. Jádro tvoří voskový model zvonu s veškerým zdobením a nápisy. Žhavá láva rozpustí vosk, který se vypaří. Místo voskového modelu se narodí bronzový zvon.

Být u zrodu zvonu je něco, co se podaří jedenkrát za život. Je to veliká radost. Velké poděkování patří panu Petru Rudolfovi Manouškovi.

Celý proces jsem sledoval ze vzdálenosti dvou metrů. Při vlastním nalévání rozžhavené zvonoviny jsem prožíval radost i napětí. Samotným odlitím práce nekončí. Nové zvony

ukryté ve formě budou deset dnů chladnout. Po odstranění formy proběhnou úpravy, odstranění nálitků a očištění vodou a pískem. Hotové zvony budou převezeny do dílny pana Manouška v Praze na Zbraslavi. Budou vybaveny hlavicí, kováním a srdcem. Teprve poté se vydají na cestu do Násedlovic. Pan Manoušek nám zapůjčí malou stolicí, na které budou viset oba zvony s již hotovým třetím zvonem do doby, než budou zavěšeny v kostelní věži.

Do Astenu jsme jeli z Prahy autem. Pan Manoušek deset hodin řídil bez zastávky. Celou cestu tam i zpět jsme si povídali. Cesta nám rychle uběhla a rád se s vámi podělím o něco málo ze svých postřehů a prožitků.

Nejvíce mě zaujala tato myšlenka pana Manouška: „Každý zvon má svůj vlastní příběh. Zvon je nejmohutnější hudební nástroj, promlouvá ke každému z nás, zní do dále, zní krajinou. Je to nástroj umělecký i posvátný. Člověka provází životem. Každý zvon je unikát, má svůj specifický zvuk.“

Po celou cestu nám v autě jemně zvonily zvony, protože pan Manoušek přehrával zvonění různých zvonů a melodie zvonohry a o všem krásně vyprávěl.

Zvonařské řemeslo zůstává neměnné po celých tisíc let. Stále zůstává stejná zvonovina v poměru mědi a cínu. Také princip výroby zůstává stejný. Tón zvonu je uložen v tvaru zvonu. Je vytvořen jednou provždy a už se nikdy nerozladí. Je dokonalý. Dnes je manuální práce usnadněna. Existují elektrické kladkostroje, tavicí pece se snadněji ovládají. Ale princip výroby zůstává beze změn a v tom je práce zvonaře úžasná.

Pan Manoušek je mj. tvůrcem zvonohry ve Křtinách. Vlastní také mobilní zvonohru a pořádá s ní koncerty.

Zvonohra je hudební nástroj. Jeho zvonohra umí zahrát i světské písně. Např. Škoda lásky nebo i Radeckého marš.

Jeho zvonohra je ve světě velmi ceněná. Velká čest pro něj byla, když dostal objednávku koncertovat na oslavě zlaté svatby belgického krále Alberta v královském paláci v Bruselu v roce 2009.

V Belgii, kde je spousta zvonoher, to hodně znamená. Manouškova mobilní zvonohra má 57 zvonů. Největší zvonohra na světě se nachází na věži kostela Riverside Church v New Yorku, má 74 zvonů, nechal ji postavit D. Rockefeller. Pan Manoušek ulil i čtyři zvony pro Českou filharmonii.

Zvony pro Násedlovice byly odlity ve zvonařské dílně Royaal Eijsbouts v Astenu. Asten leží v provincii Severní Brabantsko v jižním Nizozemí. Zvonařská dílna má titul „Královská“ – je pod záštitou královské rodiny. Těší mě, že na takovém významném místě se ví o Násedlovicích.

V Astenu je také královské muzeum zvonů a věžních hodin. Muzeum Klok&Peepel – národní muzeum. Navštívili jsme ho v mezičase, kdy se zahřívala pec. Pan Manoušek mě seznámil s výrobou věžních hodin, zvonů, zvonoher a všeho souvisejícího. Jsou zde fotografie a také repliky vyrobených významných zvonů z astenské zvonařské dílny. Zaměstnanci muzea si pokládají za čest, že mohou pracovat pro královské muzeum. Jsou většinou důchodového věku a tuto práci

vykonávají bez honoráře. Je zde k vidění např. replika olympijského zvonu pro LOH 2012 v Londýně, nové zvony pro katedrálu Notre Dam v Paříži. Je zde velká fotografie největšího odlitého zvonu pro Japonsko, zvon Gotemba (36170 kg), vyrobený v roce 2006, vysoký přes 3 metry.

Panu Manouškovi velká povodeň v roce 2002 zničila jeho slévárnu na Zbraslavi. Obnovit ji pražský magistrát nedovolil. Zakusil mnoho protivenství a překážek. To, že mu největší zvonařská dílna na světě umožnila jeho zvony

odlévat, svědčí o tom, že jeho práci v cizině znali a cenili si jí. A tak v holandském Astenu působí „dočasně“ již 25 let a spolupracuje i na jejich vlastních zakázkách. Zvony do našeho kostela byly odlity ve velmi kvalitní dílně.

Zvony tedy máme a teď nás čeká oprava věže, schodů, podest, zvonové stolice a oken ve věži.

Rozpočet na tuto akci je 2 mil Kč. Již víme, že je schválena dotace z JMK z fondu hejtmána 500 tisíc Kč, snad obec Násedlovice přispěje 500 tisíc, je na to pamatováno v rozpočtu.

Je zažádáno o dotaci na Ministerstvo kultury 800 tisíc. Naše snaha se ubírá správnou cestou, ale to nejdůležitější budou vaše modlitby, o které prosím.

Vojtěch Kopeček

Hlupák

Drazí bratři a sestry v Kristu, milé děti a vy všichni drazí čtenáři. Toto zamyšlení budete číst ve velikonočním vydání Hlasu od Panny Marie, ale jeho počátky sahají až do dubna loňského roku, kdy byl zvolen nový papež Lev XIV. a já jsem si přál nahlédnout do budoucnosti, co nám přinese jeho pontifikát. V dnešní domácí i mezinárodní politické a hospodářské situaci nás ovládá nejistota. Život lidí na Zemi byl vždy nejistý, ale nyní stojí před námi výzvy, s kterými nemáme zkušenosti. Sami jste zajisté schopni vyjmenovat hned celou řadu nových změn, které vás znepokojují, a to ve všech oborech lidské činnosti. Vždyť sama katolická církev hledá nové cesty, jak celou situaci ustát a naplnit ji Kristovým odkazem.

Ježíš Kristus přednášel posluchačům své učení v podobenstvích, jak je zaznamenáno například v: „Jeho učedníci se ptali, co to podobenství znamená.“ Odpověděl jim: „Vám je dáno znát tajemství Božího království, ale ostatním jen v podobenstvích, aby se dívali, ale neviděli, slyšeli, ale nerozuměli.“ Lk 8, 4-15 (také Mt 13).

Uvaž, drahý čtenáři, že jsi pozván do rezidence na zásadní setkání o tvé budoucnosti. Očekáváš stavbu, která je obklopena oplocenou zahradou s cestou vedoucí ke vchodu. Stojíš před branou, honosnou železnou kovanou mříží, která se neslyšně otevírá, a ty vstupuješ na udržovanou cestu. Nebo je to jinak? Stojíš před branou zrezivělou s pokřivenou mříží, ta se s velkými obtížemi a skřípěním otevírá a ty vstupuješ na zarostlou a zjevně již dlouho neužívanou cestu. Stejně tak neutěšeně vypadá i zahrada, co obklopuje budovu. Dokonce

i hmyz a ptactvo se tomuto místu vyhýbají. Když se zde přesto usadí, tak se zařídí po svém. Ale proč? Vždyť ty čekáš, že všechno bude lepší a ty se budeš rozhlížet kolem sebe okouzlen nádhernou zahradou s pěstěnými záhony pestrobarevných květů lákajícími motýly, včely a další hmyz k bohaté hostině, vzrostlými stromy se zelenou korunou lákajícími ptactvo k usednutí na své větve. Také tobě se za to odvděčí rozmanitým zpěvem. A co ta rezidence? Je to zámek nebo vila? Honosné sídlo dřívější nebo nové doby? Úžasná fasáda, která snad zaujme každého, kdo jen prochází okolo a natož toho, kdo vchází dovnitř jako ty. Před tebou se otevírají dveře hlavního vchodu a ty se ocitneš ve vstupní hale. Ta tě přesvědčí, že tě čeká nevšední, příjemný zážitek. V sále je vše připravené, ale tebe zaujme, dokonalý soulad. Vše je tu podřízeno tomu, aby se nejen host, ale i domácí cítili vítáni a přijímání se zájmem, úctou, pochopením a láskou. Jenže pocity jsou vrtkavé a snadno se do idyly vkrádají myšlenky, které se vtírají se znepokojující otázkou. Co když je to vše jen klam a já stojím v barabizně, kde se vše rozpadá, závoje pavučin v každém koutě, opadávající omítka je tou lepší variantou propadlému stropu. Vrzající podlaha tě znejišťuje stále víc a odrazuje od dalšího nezbytného kroku. Dovedeš si ještě představit, jak tě zaujala ta fasáda? A dokážeš si vzpomenout na dispozici domu? Pohni sebou, aby ses dostal z tohoto labyrintu! Vždyť zevnitř domu není na něj vidět a z venku dovnitř je vidět jen to co okna umožní. Ale naděje umírá až poslední, a tak nezoufej, vždyť i synodální úsilí naší církve se dá dobře přirovnat ke stavbě. Připomeňme si, že současné reformní úsilí se započalo konkretizovat zahájením druhého vatikánského koncilu v roce 1962.

Tehdejší papež Jan XXIII. údajně na otázku, k čemu bude další koncil dobrý, okázale otevřel okno a řekl „Chci nechat otevřená okna církve, abychom viděli na lidi venku a oni se zase mohli dívat dovnitř.“

Moji drazí, nečekejte ode mne více. Přesný jízdní řád budoucnosti nám nikdo nedá a reformu, tu si budeme muset vybudovat vlastním synodálním úsilím s tím, co nám každému bylo svěřeno. Jen tak můžeme vzdorovat populizmu a konzumní společnosti. Společnosti, která vypadá asi takto:

Náš pán nám svěřil důležitý úkol: „Žeň je sice hojná, ale dělníků je málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky.“ LK 10,2-5

Před dávnými věky se páslo stádo ovcí bez pastýře, protože si berani, jako správní berani, postavili hlavu, že to na tak krásné a bezpečné pastvě zvládnou i bez pastýře. Dobrý Pastýř se rozhněval a stádo opustil. Co se bude přít s berany! Ať si to vyzkouší a pak se uvidí. Jenže idylka netrvala dlouho a první vzala za své jednota stáda. Pastvina byla vydatná a konce jí nebylo vidět, ale není u souseda ta tráva větší, zelenější a chutnější? A nemá ten drzý soused hezčí ovečku a hodnější jehňata? Co tady překáží, ať si jde jinam! A už stojí beran proti beranu a čelo, ozbrojené mohutnými zakroucenými rohy, proti sousedovu čelu. Pak se už do širého okolí rozléhají jen duté rány, jak naráží čela soků do sebe. Ale co se to děje? Do té doby bělostná vlna se pozvolna mění v ušpiněnou, umazanou a zplihlou srst. Přibývá nemocí, ale pořád nejde o to nejhorší. Netrvá dlouho a kolem stáda začínají obcházet vlci. Zpočátku jen pozorují, co se děje, ale záhy již nemají žádných zábran. V tu chvíli si ovce vzpomenou na svého Dobrého Pastýře.

Ale jak a odkud jej přivolat!? Milosrdný Dobrý Pastýř slyší nářek svých ovcí a rozhodne se jim pomoci. Ne tak, jak si přejí ovce. Dobrý Pastýř ví, že by to k ničemu lepšímu nevedlo. Jeho ovečky by brzy volaly zase o pomoc. Proto mezi ně poslal svého Nejmilejšího Beránka. Když se objevil mezi ovci, které již byly skoro celé ušpiněné a umazané, tak svou bělostnou načechranou vlnou mezi nimi doslova zářil. Jakmile to uviděli vlci, moc se rozzlobili. Se sklopenými ocasy přes zlé vrčení a s vyčeněnými zuby se usadili poblíž a čekali, co se bude dít dál, protože věděli, že bělostného Beránka nemůžou přemoci. Jenže ovečkám netrvala radost dlouho, jak správně předpokládal Dobrý Pastýř. Místo toho, aby se učily od Nejmilejšího Beránka, začaly jej trápit svými starostmi, výtkami a nespokojeností. Čím víc Nejmilejší Beránek přebíral jejich poklesky na sebe, tím víc začala i jeho bělostná a načechraná vlna získávat nečistotu a ztrácet svou bělost. Když si toho všimli vlci, neváhali ani chvíli a Nejmilejšího Beránka zabili. Po smrti Beránka si vlci mysleli, že již mají navěky vyhráno a stádo bude jen jejich. Ovečky opět trpěly a čím víc si zoufaly, tím víc se vracely k tomu, co je Nejmilejší Beránek učil. A najednou se jim zdálo, že slyší opět jeho hlas. A těm nejodvážnějším, co uposlechly tento hlas, se ta ušpiněná srst začala měnit v bělostnou a načechranou vlnu. Když je viděly ostatní ovečky, naplnilo je to nadějí, ale odvahu následovat je našly jen nemnohé. Vlci zpozorovali změnu a zalekli se. Vždyť Nejmilejší Beránek je mrtvý! A tak chtěli zjistit, co jim kazí jejich plány. Pozvali si proto Kmotru Lišku, aby jim s tou komplikací pomohla. Kmotra Liška nelenila, využila toho, že ji berani považovali za malou a neškodnou. Beranům začala tvrdit, že vlci nejsou tak zlí, jak se zdají, a že

se s nimi mohou dohodnout. Vysvětlila jim, že vlci jsou již netrpěliví a kdo se s nimi dohodne nejdříve, toho si nebudou všímat. Jak řekla, tak se i stalo. Vlci byli spokojeni a nejhlupejší berani také. Kmotra Liška pak vyzvěděla, že ovečky slyší nějaký hlas, který vlci neslyší. A že ty ovečky, které tento hlas i poslechnou, začnou se podobat bělostnému Beránkovi. Toto tajemné objevení vlky opět znejistilo, a tak hledali někoho, kdo by jim o tom tajemném hlasu vypátral víc. Přemýšleli a vzpomněli si na svého strýce, Pohádkového Vlka. Věděli, že jej najdou snadno na cestě v pohádkovém Černém lese, kde čeká, až půjde Červená karkulka s košíkem dobrot k babičce. Jenže Pohádkový Vlk také nic nevěděl. Protože měl při čekání na Červenou Karkulku času víc než dost, stále nad tou záhadou přemýšlel. A najednou, z ničeho nic, jeho pohádkově dokonalé smysly zaznamenaly něčí přítomnost. Překvapený Pohádkový Vlk nikoho neviděl, neslyšel ani necítil! Měl jen takový divný pocit. A tak se zeptal „Kdo je to tady!?!“. Odpověď jej doslova šokovala. „To jsem já, ten Hlas, co ti o něm řekli vlci.“

Překvapený Pohádkový Vlk chtěl rychle zjistit co nejvíc o Hlasu, jenže ho napadly jen otázky, které tak dobře znal, a proto začal opatrně a uctivě:

„Vážený Hlase, proč mám tak velké oči?“

Hlas mu hned odpověděl:

„Vlku, tak velké oči máš proto, abys dobře viděl kolem sebe tu krásu Božího stvoření“

Pohádkový Vlk byl rád, že se mu tak daří, a opět se zeptal:

„Cťený Hlase, prosím, proč mám tak velké uši?“

Hlas také na tuto otázku hned odpověděl:

„Vlku, tak velké uši máš proto, abys dobře slyšel každé Boží slovo.“

Pohádkový Vlk se již zcela osmělil a položil další otázku:

„Ctihodný Hlase, prosím tě, proč mám tak jemný čich?“

A Hlas nabídl odpověď:

„Vlku, tak jemný čich máš proto, abys hned poznal Dobrého Pastýře, protože Dobrý Pastýř je cítit po svých ovcích.“

Taková odpověď Pohádkového Vlka velmi potěšila, proto se ptal dál:

„Velebný Hlase, prosím, proč mám tak velké zuby?“

Hlas s odpovědí ani na chvíli nezaváhal:

„Vlku, tak velké zuby máš proto, aby ses na všechny okolo sebe usmíval, aby tě všichni měli rádi.“

Pohádkovému Vlku se z takové odpovědi zatočila hlava a nohy se mu podlomily, a tak se nejistě zeptal:

„Prosím tě, Všeznalý Hlase, proč mám tak velké tlapy s ostrými drápy?“

Také Hlas byl rád vlkovým zájmem o jeho odpovědi, a tak okamžitě vysvětlil:

„Vlku, tak velké tlapy s ostrými drápy máš proto, aby ses před Bohem neviklal, nepadal a stál rovně.“

To už vlkův prázdný žaludek nevydržel a také se ozval.

Vlkovy oči v tu chvíli uviděly zajíce a jeho uši uslyšely, jak křupe vypečená zlatavá kůrčička na zaječí pečince, do které se zakously jeho velké a silné zuby. A ta libá vůně a božská chuť, jak se pečinka rozplývala na jeho jazyku!!! V tu chvíli vlk rázně přidržel svou tlapou s ostrými drápy pečinku, vrčel, cenil zuby a výhružně se rozhlédl kolem sebe, aby mu nikdo z ní neuždibl ani sebemenší kousek.

Když se Pohádkový Vlk nasytil a odpočinul si, začala mu v jeho hlavě vrtat neodbytná myšlenka. Co jsem se to vlastně dověděl? Zadumaně zvedl hlavu k obloze, která se již setměla, a uviděl nad obzorem zářit velký stříbrný Měsíc v úplňku. A tak začal na Měsíc výt a zoufale doufat, že zase bude všechno alespoň jako dřív.

A nyní si můžete, drazí čtenáři položit kontrolní otázku. Která postava vás zaujala, která je vám sympatická a proč. A patříte ještě mezi ovce nebo jste již s vlky? Možná to hraje na obě strany jako Kmotra Liška? No nic ve zlém, vy stejně víte, že správná cesta je ta Kristova alejí Hospodinova desatera. Stačí se jen nebát a nekrást.

Pavel Rektořík

Co když se mýlíme?

Ježíš prohlásil: „Přišel jsem na tento svět soudit: aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli.“

Slyšeli to někteří farizeové, kteří byli u něho, a řekli mu: „Jsme snad i my slepí?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích. Vy však říkáte: „ Vidíme.“ Proto váš hřích trvá.“ (Jan 9, 39 – 41)

Stalo se vám někdy, že jste si byli něčím úplně jistí – a později jste zjistili, že jste se mýlili?

Možná šlo o názor na člověka, o situaci, kterou jste špatně pochopili, nebo o rozhodnutí, které se nakonec ukázalo jinak. Někdy totiž nejsme slepí proto, že bychom neměli informace. Spíš proto, že jsme si příliš jistí, že už všechno vidíme správně. Farizeové jsou lidé vzdělaní a nábožensky jistí. Znají Písmo, znají pravidla, mají jasno v tom, jak by měl Bůh jednat. A právě

to se stává jejich problémem. Protože jsou předem rozhodnutí, nedokážou přijmout, že Bůh může jednat jinak, než čekali.

Ježíš tím ukazuje zvláštní paradox: největší duchovní slepota často nevzniká z neznalosti, ale z přílišné jistoty.

Když si myslíme, že už všechno víme.

Když máme lidi zařazené do škatulek.

Když jsme přesvědčeni, že máme pravdu a není potřeba nic nového slyšet.

Pak se může stát, že stojíme uprostřed Božího jednání – a přesto ho nepoznáme.

Možná proto Ježíš říká tak tvrdou větu: „Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích.“ Jinými slovy: kdybyste věděli, že nevidíte, byli byste otevření proměně. Problém je, že si myslíte, že vidíte dokonale.

Víra není jen o tom mít správné odpovědi. Je také o ochotě nechat si otevřít oči znovu a znovu.

Někdy skrze člověka, kterého jsme podcenili.

Někdy skrze situaci, kterou jsme nečekali.

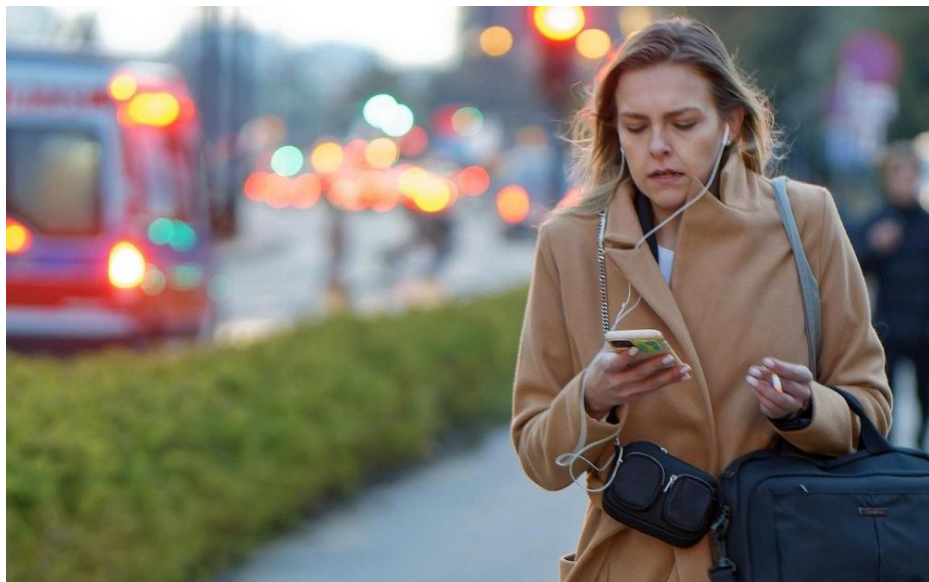
A někdy i skrze přiznání, že jsme něco viděli špatně.

Možná skutečné „vidění“ nezačíná jistotou, ale pokorou.

*Pane, ukazuj mi, kde jsem slepý,
i když si myslím, že vidím správně.
Otvírej mi oči!*

zdroj vira.cz

Dokážu dnes zaslechnout Boží hlas?

Dnes, když uslyšíte Boha mluvit, nebudte zatvrzelí jako při vzpouře, jako v den pokušení tehdy na poušti, když mě pokoušeli vaši otcové. (Žalm 95, 7-8)

Dnes je ten den, kdy ke mně Bůh mluví. Právě teď. Dokážu zaslechnout jeho hlas?

Možná právě prožívám chvíli, kdy mám pocit, že Boha nezajímám. Že jsem pro něj neviditelná. Že na mě zapomněl. *Proč by měl mluvit právě ke mně?*

Ale je to skutečně Bůh, kdo mlčí a zatvrdil vůči mně své srdce? Nebo jsem to já, kdo nedokáže naslouchat a vnímat jeho přítomnost?

Někdy mi pomáhá podívat se zpátky. Kolik toho už pro mě Bůh udělal! Proč mu tedy po tolika zázracích znovu a znovu přestávám věřit podobně jako Izraelité vyvedení

z Egypta? Proč si stále stěžuji a jsem nespokojená? Co mi brání jít po cestě, která má svůj cíl – mou vlastní zaslíbenou zemi?

Když nad tím přemýšlím, uvědomuji si jednu věc. Mám totiž svou vlastní představu o tom, jak by měl můj život vypadat.

Boha do svého života sice zvu a otevírám mu své srdce, ale zároveň očekávám, že cesta, kterou jsem si sama vybrala, bude tou správnou k „zemi zaslíbené“. Tou, kterou Bůh bez výhrad schválí, a nebude mi do toho mluvit.

A když cítím, že by mě chtěl vést jinudy, přestávám naslouchat. Protože to není podle mého plánu.

Pokud na každé křižovatce ignoruji jeho hlas, nakonec ho přestanu vnímat úplně. Můžu si myslet, že jdu s Bohem, ale ve skutečnosti mu ve mém životě nedávám žádný prostor. Pohodlná cestička, kterou jsem si zvolila, ve skutečnosti k cíli nevede.

Zdá se mi, že pokud chci opravdu naslouchat tomu, co pro mě Bůh připravil, nestačí ho jen přizvat na cestu, kterou jsem si sama vymyslela. Je potřeba mu důvěřovat a jít tam, kam mě skutečně vede.

Bůh nikde neslíbil, že ta cesta bude pohodlná. Ježíš to na mnoha místech v Bibli připomíná. Zároveň ale dodává, že po nelehké cestě nás čeká život věčný a odměna v nebi (srov. Mt 5,11–12; Mk 10,29–30).

Takže co mi vlastně brání slyšet Boží hlas?

Je to strach, že by po mně mohl chtít něco jiného, než jsem si sama naplánovala? Obavy z obtíží? Nedůvěra, že mě provede každým údolím?

*A možná ještě jedna otázka:
Chci ten hlas vůbec slyšet?
Právě dnes ke mně Bůh promlouvá.
Je jen na mně, jestli chci naslouchat.*

zdroj vira.cz

K zasmání

Cyklista se marně snaží odemknout zámek u kola.
"Pomodli se ke svatému Petrovi," radí mu babička, "ten má
v ruce klíč, mohl by ti pomoci."
"Spíš se asi pomodlím ke svatému Pavlovi, tady už jenom
pomůže, rozetnout to mečem," odpoví nešťastný cyklista.

Malý chlapec se bojí tmy.
Jednoho dne mu máma řekne, aby šel ven na dvorek a
přinesl jí smeták.
Chlapeček se k mámě otočí a řekne:
"Mami, já tam nechci, je tam tma:"
Máma se na svého syna konejšivě usměje.
"Nemusíš se bát tmy," vysvětluje mu.
"Ježíš je tam. Dá na tebe pozor a bude tě chránit:"
Chlapeček se upřeně zadívá na mámu a zeptá se:
"Jsi si jistá, že tam venku je?"
"Ano, jsem si jistá. Je všude, je vždy připravený ti pomoci,
kdykoli ho budeš potřebovat."
Chlapeček se na chvíli zamyslí, pak jde ke dveřím a trošku je
pootevře. Zamžourá do tmy a zavolá: "Ježíši? Jestli tam jsi,
podal bys mi, prosím tě, smeták?"

Noemův příběh trochu jinak

I řekl Hospodin Noemovi:

„Za šest měsíců na zem sešlu déšť, který bude trvat 40 dní a nocí. Voda zaplaví celou zemi, hory i údolí, a všechno zlé bude zničeno. Chci, abys postavil Archu a zachránil pár zvířat od každého druhu. Tady na ni máš plány.“

Šest měsíců uplynulo jako voda. Obloha se zatáhla a začal padat déšť. Noe seděl na dvorku a plakal.

„Proč jsi nepostavil Archu, jak jsem ti přikázal?“

Zeptal se ho Bůh.

„Odpusť mi, Pane,“ řekl Noe. „Snažil jsem se, seč jsem mohl, ale stalo se tolik věcí. Plány, které jsi mi dal, město neschválilo, a tak jsem musel nechat udělat nové. Pak jsem měl další problémy, protože město tvrdilo, že Archa je nepovolená stavba, takže jsem musel běžet na katastr sehnat si k ní povolení. Lesnická správa požadovala povolení ke kácení stromů, a byl jsem žalován ochranáři zvířat, když jsem se snažil pochyťat ta zvířata. Ministerstvo životního prostředí požadovalo vyjádření o ekologických důsledcích záplavy. Vnitro ode mě chtělo předběžné plány šíření vody. Na finančním úřadě zablokovali má aktiva, protože tvrdili, že se snažím vyhnout placení daní tím, že opustím zemi. Úřad práce měl podezření, že ilegálně zaměstnávám Ukrajince, takže jsem musel dokazovat opak. Je mi líto, Pane, ale nemohu Archu dokončit dříve než tak za pět let.“

Najednou přestalo pršet, obloha se vyčistila a vysvitlo slunce.

Noe se podíval vzhůru a zeptal se:

„Pane znamená toto, že nebudeš ničit náš svět?“

„Správně – úřady to už udělaly za mě.“

Lukášek ještě neměl tři roky, ale už chodil s rodiči do kostela.
Když jednou viděl, jak kněz po sv. přijímání vytírá kalich,
pošeptal mamince do ucha:
„Až umeje nádobí, tak půjdeme domů, vid’.“

Víš, kde je největší sranda? Na hřbitově.
Položej tam přes tebe dvoumetrákovéj kámen, na kterým je
nápis: "Budiž ti země lehká."

Kněz se dostane do skluzu v modlení breviáře, ne, a ne to
dohnat. Jednou se modlí breviář na zahradě a v tom zafouká
silný vítr. Ten mu obrátí listy breviáře o několik stran
dopředu. Kněz obrátí oči k nebi a zvolá:
"Díky, bez Tebe bych si netroufnul."

V roce 2026 připadá Zlatá sobota na sobotu 12. září.

Hlas od Panny Marie, farní občasník

Vydává Římskokatolická farnost Žarošice, Žarošice 51, 696 34
www.farnostzarosice.cz

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300

Uzávěrka příštího čísla 23.8.2026